

שידורי יום ש' פרטג וילג. דעל זיסנג ברובג סוף פון אהאט

תוס' ימי צ' פתג וכו'. תוס' כרטי.

תוס' אה יק' לא לאמאיינג נהחג וכו'. באד ביינאפירט רב אלפס היינו זאמר הויף
נספך פירכונג ערקא אפילו בגינגר הענין. ודי חולק. דעברכונג הענין לא

החלוקה
היא אלפס
וכו'

אחינו ספך ברבונג ערקא כיון זאינא איסור, וצוין געליון העס.
באד וחי'ו היה אחי הרה... צריק עהבן מהו הענין לכאן? אלא

היה
אלפס
לגוף
מחייב
מחייב

צ'ל מסורי מסורי. וזה שיק' למעט המלל אחי ספרד. ותוס' שלנו צריק עהבן
מ'תקשה הוי רב יזקק מקינין וכו'...

באד וכה' אומר הוי יש אחריים שני אומר הדבר כמו גוס' בסוכה, אמא צ'ל

א
בשיטת
דאמדי

ורבנו יונה וצ'ל ויל אפילו איסורי זעלג און צריכונג כונג היה לט דאמדיט שבאמט

הכנו יונג
הגריכות
צריכונג
כונג

הוא במקום סונג כחונג-לג חלוק (סוכה חג) דאחינו מדאמדיט נשין היה... אמא זעלג

אמא זעלג

המלויג באחי'ו הלבד וזאי צריכונג כונג. למצא זכר לשיטת יונג. ויש אחרים דהוי כהנא

אמא זעלג

בסוכה דכשהגיה בכונג שלא לצמא וכו' עריק אחי המלויג כיון דבונגו הפקידו

אמא זעלג

מן קיומ המלויג. וכאן גצה דאגריק. באופן שלא כהונג כודאיה כונגו הדרה חסידה

אמא זעלג

מקיומ המלויג. אמא אה כן אחי קשה, דהא אחי לא הוי כהונג דהוי בסוכה

אמא זעלג

היה כונג לא עקיים מלויג, אמא כאן, אף שברבונג לא הוי גריג סולא

אמא זעלג

על הדבר שאוכל, וז' ככלל הא נעבון לקיים מלויג דהא מלויג ע'לצא וא"כ

אמא זעלג

צריק עהיוג שיק' הילל של זעלג און צריכונג כונג.

אמא זעלג

אלא צ'ל דמ'רוס הוי הוא עפי מה שאמט דהוי כונג חיוזק

גברכונג, ואחוי הוי דצ'ליק כונג לעריכונג אף דאחלונג און צ'ליק זכונג.

שלב חמי ספרד במורה שני

חמי ספרד בכל ספרו דמה' שלו ממשלואת בדיוג ד' שני מטעם
הרכבה. ואלו הם המגים (לפי גאון י"י) ראב"ד וריב"ן. והבדל המהות
למה ברע"י אלא שהסניט פנמי ספרד בזין וקן שמי' שלו אנה מקמת באטבה
וכל חמי ספרד נבפלא בפרטים.

חמי
ספרד:
דף
מטעם

ואל שלחמי ספרד כל שאר החמי היא לעגי מטעם הרכבה דיקר השאלה היא
אי שייך גורן כזו דיקור לרכוב או לא, א"ח אין הונחה דחוקים על חג
שנ"י אומי לעגי בונג דבבבב מיחוד ד' דרכוב, דאפשי ברע"י סבירי בנא
ואן לדג.

אפשי
ווקים
ע
ג' בונג
היחוד
דירכוב

אבל הראב"ד חולק על רע"י בפירוט ואומר. וז"ל א"א בפירוט הרכבה וכו'.
שלחמי כיוון המין... ולעזי הייט של אפשי מודים פ"ס ברכבה מטום בונג
אגב וכו' ידעו שאפ"ו בק"ש שהיא מן התורה אין הונג מדעבה ח"ה
מפסוק ראמן וכו' בה מבנות לשם גרבה דדול"ה ד"ל. (בפ"ס הראב"ד על פסוקים)
ומהבו מודה הראב"ד דל"ה בונג כללית ורק חולק בזמן האדפ"ה סניט
פרטים לעלל ברבה וכו'.
ובהקדמין בונג היחוד לנני המלוג היו זה.

ר
ראב"ד
י
דכיוס

אפי המלוד
וכה דמיא
יק בונג
א"ה

בונג הרכבה = awareness of content
בונג המלוג = awareness of mitzvah

בז
מלוג
מלוג

ובכלל ש"ס בלכבבב הוא דכד"א דמי' היא ^{הספיקים} דלמלוג
דיבור מודי' על גרבה.

ק
ט
ספרדים

ובאין גורן כזו דיבור: ~~אם לא הייתי דע~~

נ"ו

שאלת חכמי ספרד במאה שלנו.

חכמי ספרד בכלל סברו דבשמי שלנו ~~היה~~ אולם בדיוק ד"ר שטיי מלמד
הקרכה. ואילו חכמי רמב"ם (לפי גרסא ד"ר) ראב"ד ורמב"ן והפדל ממנו
למד ברמ"י אלא שהסניח לכתוב ספרו כדן ורק שמי שלנו אנו מקבילת באשכנז
וכל חכמי ספרד נמשאו בפרטים.

חכמי
ספרד:
ד"ר
מלמד.

ואף שחכמי ספרד כל שאלי הנמי היא לגבי מטבד הכוכב, ודקר השאלה היא
אי שייך לוק כפי דיוקד לרכוב או לא, א"ח אין הונחה דחולקים על זה ומ
סרטי. אומי לגבי בונד הבבבב מיוחדת דכרכוב, דאשמי כרטי סבירי בהא
ואן לדדו.

ד"ר אשמי
ספרד
ד"ר
מיוחדת
דכרכוב

אבל הראב"ד חולק על רמ"י בכירוש ואמר. וז"ל א"א בביטו הליכתי וכו'.
השליח בייש האמן... ולפיכך הייט שאמצינו מדולם פ"ס בקרכה משום כונן
אמנו וכו'. ודבר ידענו שאפילו בק"ש שהיא מן הלוגה אין הכונן מדעבה חז"ל
משמך יראון וכ"כ בה מנבנין לשם גיכב בדולב"ד"ל. (בשמי הראב"ד על פסוקאמנו)
ומהו מודב היאב"ד דל"ק בונן כלילת ורק חולק בזמן האדוקין סני

ד"ר
ראב"ד
ד"ר
כירוש.

פרטי ללכל הרבה וכרכה. בבבבב בין כ
וההדדל בן כונן סניככות לונק המלוג ה"י כה.

א"ח המלוד
ד"ר דמ"הא
ד"ר כונן
א"ח

כונן בכרכוב = awareness of content
כונן האצות = awareness of mitzvah

ד"ר
א"ח כרכוב
א"ח אשמי

הספיקים
ובכלל ש"ס בכתב יד הוא דקד"א רמ"י היא ~~ד"ר אשמי~~
דיוקד מודל על כרכוב.

ד"ר
א"ח
ספרדים

וגאטן לוק כד דיוקד: ~~אשמי ד"ר~~
ד"ר

ד"ר

ומכאן מזהים באותו צד צדונו של צדונו הראשון (ויכול לשנות)

צדונו לא נשתייך צדונו כינא דכוני גוק כפי דיונו) צדקריאה.

ומכאן יראה שיש בו חני גוק כפי דיונו.

וגוק כפי דיונו ממש וכמו קצוות צדדים.

2: גוק כפי דיונו צדק וכמו קצוות הדדים (דאי כאן היה מסתם)

היה גרתי לשני גרתי וכסוס או הכתבה ופסול)

ולפי זה היינו לכאורה לומדים הכדיה בשם לפי חכמי ספרד: (אבל נראה שזה אינו)

1: גרתי גרובים שרש דבא הדדה בשם ומלכות הולך על שני הכיטאים מלכא

ולפי זה גוק כפי דיונו מושלם

2: אוי שרש דהכטאי הטען דוקר הכטאי שמתחיל בה ומשם כטאי חזק דהמראה דהיא

דכטאי הדקרי.

אבל מראית השם "גש" יראה ~~שהשם~~ ^{דכטאי השם} היורה אי אינא גוק כפי

דיונו דוקר בדיונו ובלעדי זה דאי לאו הכי בשתייה אפילו הינא דטים

המדויק דרבים היה צריך לציא.

ולפי זה להבין תיכונן השם דבא חסני השלש הכרעות הנחא ליקובל.

אלא אחרי דבא בה דולה צריך להבין מן השם השלש הכרעות הנחא ליקובל?

(ולפי זה הטען חזק דתלוייה בשוניה) ומה קראו טעויות בשם למחיי ונחמה

הא הלא לא אחרי כל הפרש ושא"ל דתמיה ונחמה.

ובאמת נראה לנסתח שכל הפאולנים הספרדים לומדים ~~השם~~ האיכתיא

לא בקרוב והוספה אלא בקרוב כינא דאינא חסדו מן שיין גבון או לא

(מזהים לפי גרתי ובדעה אחרת וראוהו ~~לשם~~) ~~אין~~ ~~השם~~

ודכטאי נחמה פוטרי בשוניה.

בי
הין
גבון
דדיונו

ולכאורה
ביא
קצוות

נקטיים
הכרעה
לדקארי
אין

ובאמת
דדיונו
למחיי

אמר כפי שגאון על לזקוק הכרח גוף כפי דרכו, אך גוף כפי דרכו
שייך אל כפי דאיכא מהר. [וכרחים חלק ואמר דאיכא מהר דרכו
אלא אם בייק לנטלם לנטלם כיון בארון זהא מהר גאון מהר מטעם
ברכה ואלא קבועה של חלום דרכו העלך אומר דקדוה המה' הוי
מה אלקיון ומה אלקיון, וזהו דיקר מחלקי המה' ומה' אלקיון דתוי].

דרכו
כמה
in
form
sufficient
המן
must
מהר
חלק
חלום
מה
order
הוא
doubtful
enough
אמר
דרכו

וצהו האידיא לפי כל הראשונים (המחלם ודלל המאמר) דברכה דאיכא
מטעם מה שייך ^{האכ"ז} כפי מה לא. (וכרחים הוסף דברכה דאיכא מטעם ושל חלום מיי"ן, ומה
דאיכא ין מטעם ^{כפי} דייק).

ובי עמוד ליכא מטעם של עמוד ולכן מהר העמוד היא חסרת
ושפיר שייך גוף כפי זיבור דעמוד כיון דכל היכא דלא הספק ליכא מהר.
וכברכה כיון דאיכא מטעם (למה' ודרכו), ולרחמן מטעם ושל חלום היא היא
המה' ושייך למחדי א' שייך ככה' גובה או לא.

דרכו
דרכו
כפי
דרכו

ורעלה מה' לפיט מחודים ידועים דאל דאיכא מהר יבואים
לזקוק דיה לקרקל. וכן דהחיל טוב ומחוד לא יכא חואים אנו דשייך גוף
כפי זיבור אל מהר.

מה
מה

ובחלק מה' למה ואחר כיון דלא יכא בלי אמתה עדין היא דרכו
אמר ויכול להוסיף כיון שלא שמה מה לקרקל מטעם כרכו אמתה זאי
בה מה כחו דפטר בשיטתו אנשיכרה.

דרכו
מה

ושאלה של הדיוני הנחא ליה דאיכא אמתה עדין לא שמה
הכונה. אמר ליה יומן זמן החיותה אלא תפיל כיון דליגרה מטעם

מה
מה
דרכו

גאון כפי נאמר הברכה? וקשה זהא אף לזכור דמה שיש ביה' למה יכא הא דאמר כל אדם הרכבה?

מה
מה

[שואל הרמב"ן על שאלה המה' זו דהא אף למה איכא גוסס

המה
מה
מה

אלא אנו דייקן ואם יוצאי הו' חלק דברכה ואלא מה עדין?]

וכפי לדעת דוקטוריה זה פניה לראשון הנתיב חזרה זכרה ארובה יפולס
וז"ל איכא אחיש האיום קרע יפא (ואיט נשא הוי יק לנתח יק)
להחיות לקררה. ונתח קרע שני שלמים ~~שחוד זהו יק לנתח~~

ארוכה
נדשו
קררה
ולי
לשונת

וכן חושב בקר בלעז מדין אך קרא דוד הווא קמל: וטרי להבוא לא קמל:
קרא טרי. ונה' בין שני התיחלים הוי קראטון אל קמזו קדידע יכול לקרב
ובשן יק קאוס כאן הפא יכול לקרב קדידע אהל קמזו איט קמזו.
והראים מהחממה קרא ק"ש לטני חמג לא יפא חטום דאיסס עודש
ערש מוציאו."

והראים

והרימון שיה לדעתו ממאי שאולג^{המאיר} הדיחוי בנה הלשון: אלא לז' אה
איכא למחי בלוחי הלא דקר ברוב כפומ וז' איכא לא פלוז חטום
ברוב קפוחה איכא מיסלברא רישא (מה יא טמחוד) יפא סיפא לזן
יפא והכל כולק אחי כפומה טיש קו מלכור אלא וכו' דכל.

וביאר
שאלת
דשא
דמ
הדיחוי
ולשון
המחוק

ובאחר זה שאר איפא מיסלברא ק"ק ~~למחוק~~ דהניא רישא
דפא כ"א וסיים קמדע כיון דבמה ~~דא ב"י מחוק דבייש וכו'~~
דפא כ"א לקרר. אלא כסיפא קפוחה בחדע וסיים ביוזא הא הוי למחוק
ואי למחוק אחינו שטוב ~~אלא איכא מה~~ ולא הוי מה ופא קא ~~הסיום~~
ומחנה ולחכ אחר רמחן דפרי יומען לא יפא?

וקוטיג
דל
המחוק

ונראה דכאן אין זה חברה אלא חגיגה חזרה קרוק אבא
שאר על שיכר בפ"ה שנה הוי חברה דשפד יודל חיקון וכל דיכא
דק חמג כון קרא חמג חבורה הודרה הוי לא יתקן ולא יפא.
ואם חמו מיכנו בודה גמ' שפד יודל חיקון.
וחיטובג כשו שאולג השמי ח חמג או ליכא דחמג.

גירוף דאויכס
נה בין
חברה
וחגיגה

ודונה השמי דאל לזחוק לא נחמה חברה כאן דשאט כאן כיון
דאיכא ג' דדענוג חברה אין לדגור טיש חברה ק"א או חמג

ומסקנת
השמי

שעור י"ז יום 2 פרשת וישב ג'ש"ך

שמי י"ז אחרונה ביום שמי כל ושי' דא.כא.י"ז חוקתו.

מתחלקת האנושים.

1: י"ז לאיש ברבוב

2: וי"ז לא.כא.ק"ש.

מתחלקת
אמי לא
כא

ואין כפי
אזלא לא
כא.ק"ש
ק"ש דרבוב
ק"ש ברבוב.

ובאמת הא כבא גליא דקיום ברבוב הוי קיום דק"ש דשניכס קדמ' . ואן מתחלק' ולא.כא.ק"ש

ומתחלקת האנושים בפשט כל שאמרי... שחיות... דרבוב.

1: וי"ז התחיל הברבוב 3: וי"ז בתחילת האילום התאמת א פי הפשט.

מתחלקת האנושים
קאמל' צ"כ
אמל' חוקתו

2: וי"ז קש' הברבוב
פ' י"ז התחיל הברבוב

ולדג' ברבוב אכפה רבב ואכמה דזלם פשיטא אם היכר י.כא. ולדג' יוצר אמי ומדריב דרבוב היינו שמדעין דלד' ופשיטא זאם היכר לא.כא.

ודכשו (לפי צ"ו) השמי חוקתו צ"ד אמל' ואתמ' יא.יחי כ"ז ומי' או באי' ואג' .

ומאלו הראשונים הסודרים כלל א' הוא אט ד"ש חלוקה שם מיוחזק

בקורן צ"כ דאמרי חסד ובליליה צ"כ לאמרי אמרי.

ולפי הראשונים האחרים כלל 2: דהשמי ה' ברבוב ולא אמרי

בלום י"ז דאמרי דה' י' כאן דלא קיים אף קיום קדמ' דק"ש דאינן

דפרשג ויאמרי. דכלל הברבוב אמרי האמרי דברי הפסוק קיום

קדמ' דברבוב דתקנו דנחיה. אלא הפראג ^{שמי} מתחלקת דודאי י.כא.

אלא באמל' ואתמ' ואלו י"ז הן אלא קיים קדמ' אלא ש' לא י"ז

ק"ש ^{קיום} אמרי של פרשת ויאמרי דהיא בק"ש אופי. והטעם כדלדין

ק"ש דרבוב קדמ' ^{אמל' ואתמ' הוי הוא חלוקה} דאמרי ^{היא} דרבוב' א הקיום קדמ' ויאמרי

אמרי

ו"ז ברמ"ג ע"א ח"י ק"ש ה"ש, ושמ ב"מ.

להראות שאפשר לעזרים.

מחוק
לפני צדק
לכבוד
או בגרו"ח

מחוק ראשונים המחוק רבה וכו'.

1: מחוק המחוק בדפדף: לרבה לא ילא בדפדף, והפסק כרסה

2: ראב"ד מחוק: הוי לכתוב: לרבה בדפדף ע"כ ילא.

3: ורבה יונה מפרש זכ"ס בגרו"ח.

המחוק
ובלבי
ומטה
ש"ס
ובכרס

ואנתו פוסקים כראב"ד בדפדף אינו יוצא. אבל אנתו חלקים כפסק
דל הראב"ד בשב דאם אחי חלק אהי צדקה ומשט דאנו סגרים זאין ללא לחטו
והחלקים אחי שכן כי נכ היא גרמא. וכן אם ^{החלק} ~~אח~~ ^{החלק} ~~החלק~~ החלק הקדוש
צריך למצור ע"פ שיטתו ולא על החלק אהי צדקה ומשט.

ויש פוסקים ~~בז~~ דמחוק אהי צדקה ומשט אין צריך למצור משט
שארם הכל יום הוא הקדש אהי צדקה ומשט, אלו זה לא שישט
זאנו סגרים דבא יום נמי אחי חלק אהי צדקה ומשט.
ויש כי פשטים בהחלק המשט.

המחוק
המשט
ר"ז

1: ר"ז אחי שם כי סמיכות ומחיא רא"ח דדבריה דהיק
בוס"ב הוי כי צידה אם ל *nominative* ואם ל *accusative*.
הלכן אם אחי חלק המשט ע"כ ילא אחי צדקה למצור.
2: ראב"ד סובר דאין צי סמיכות אלא כונת ה' א"ת ש"נ החילוק
הוא לה צ"ש שהוא החלק, הוא המשט, כ"כ החלק שהוא המשט.
וכמו ה' אהיקים אחי. וע"כ זה יבדל צדקה למצור א"ת לא אחי
החלק המשט.

ראב"ד

והלכך למדענו פוסקים החלק הקדוש צדקה וצדקה למצור א"ת
א"ת צדקה. וא"ת לא אחי החלק המשט א"ת למצור צדקה הרא"ח, ולצדקה
החלקי א"ת ע"כ ח"א

הכלכה

ואת ^{השקה} דאין זמלוט שם כגון, אלא יך אחזקה דבירור, הא שם בחזקה דבירור
 אט אחרים דקדינן יך ע' פסחים ובחן וסמי דאווה בזמנא בא ובטור המודע?
 ויז בוסג ~~ומה~~ ^{בזמנא} אין עה בירור אמט, אלא יך שמי בא דוד פדס אט אחרים
 שבי כדרכו, וכן בשור המודע אט אחרים זאמ נשא פדס רבי צ' אנו
 אחרים שעה הנשאה בא כי כדרכו הוא ע'מא. אכלם בודאי אין אמט
 אחרים דשור זכר, מפני שזרכו ע'מא בודאי ישא ערה שפס. וכן
 ע"כ על אשה קטלנית בודאי. אין אנו אחרים שהעלה הכיבוד יחוד אלא זמנא
 יחוד בודאי הוי מפני דאשה זו קטלנית היא. ורשעים עסברה זו הוי
 בזמנא, דאמ לא ניהא הכי, אכי אכלו אלו הסוגרים אצח בזמנא בא אמאי
 פוסקים וטמא דרבנן? וזה בכל אלו דאמ ^{אירצ} ~~קדד~~ הדבר קדד?
 אחרים דכך זרכו. אמאי על זכרנו וכן אלו ההוספות קין יונג?
 וזה דצריך בודאי לעדות אמא וזה באילו צריכים אנו לערב
 ע'מתיחה. אולם חילוק זה הוא דק מאוז ואין לה גיס
 השק. והרבי שאר בצ"ד.

זלא שסן בספר: (יה) א יש משרשים דקאי אנחנו דוקא... וזא שסן בספר "
 הייח זא נחבא ~~במחזק~~ ^{במחזק} ודוד יש משרשים דקאי על
 היתק הקדוש, "וזה שסן בספר" שירושל זלא שסן
 היתק מסודרת

אחורי מקור
 מוצר אמאי אט
 דוקא ומחזק
 אמאי קדד?
 ודע אין
 איצ. (יה)

ועדי מוצר עראש אלו זא אמאי ערה בהקדקדוש יש אמאי הלאה ובה אמאי
 כי היתק תשובה הלה יש.
 היתק ערה דמוצו קדד.

והרחק את זה רק קיום התקדמותה בזה צרה מקאווייגא.
ושאף אף לרובי הרמון יהיה חייב תפלה בכל יום מקאווייגא מן הטעם הנכ
זהא חייב אדם לראות עצמו בכל יום כמו קדמת צרה.

[לפי הרמון הדנית לא תלוי בצרה אלא בתשובה. וכמו תשובת צבונק גנוק.
ויהיה תפלה כלכלה בתשובה
הלכך רבנו חיים לא קדש תפלה עם צרה.]

דנין תפלה
צבונק

ומכאן שכל חושים אנו נחייב גמלה בזה כיו לארץ עם צב
עצמו אלא עם עם צרה חדרו. [החוב תשובה אין צב יצעה תשובה עם
האוי (הא נקדמים תפלה בשביל צבונק) אלא יצעה תשובה עם עצמו בחטא
האחר אלעם כל ישראל צדיקים צב בניה]

דקדק

השני

צבונק

דנין תפלה
צבונק
דנין תפלה
צבונק

ולפי הרמון, ^{צבונק} ששאל משה בזה לא רק חייב הדעה של
והצד הצדוד אגבם, אלא חסר לו בקרב האמת, (אומאין בלעמו למחש' ^{צבונק}
אן ששאל מאין בה' יתברק אלא באמת) וצב דקדק התפלה היה הוא חלק
י' דיקרי אמת הדת (אני מאמין).

צבונק

צבונק

צבונק

צבונק

צבונק

צבונק

וכאמור צב האטור של "לא תלכו את בקר". שהמחוק בקר ואטור מחש' ^{צבונק}

מאין הלכד הדלים ואטור מאין שמתן סכד הזוף על יצי תפלה.

(The believe nature must take its course)

ואם כך אז הקדק אומר לאיש צבונק "אף אני אלק שמתן בקר".

So too will let nature take its course and

man will be subject to the laws of causality.

שיעור טו יומי פורת מקדש ת"ש.

ב"ש

כ"א
ח"ט
ב"ש
הוא
ב"ש
מ"ה

ב"ש
ח"ט

ב"ש
מ"ה
ו"ה

א"ה
ב"ש
ח"ט
א"ה
א"ה
ב"ש
ח"ט

ב"ש
ח"ט
ב"ש

ב"ש
ח"ט
ב"ש
ח"ט
ב"ש
ח"ט

ואמר רבה בר חנינא סבא משמיה דרבי כל הדושן דבר דבירה ומגביי בן אמתין לו דל וכו'.

והנה למה נגוב מגביי וזל נגוב אמרתי? כי יש שני אדם חרטה. ובוש

היא אד"א ^{א"ה} ~~א"ה~~ ^{א"ה} ~~א"ה~~ ונקל התבייש בני להקטין דמא חרטה אגל לה כיון.

ונבאר ^{ב"ה} ~~ב"ה~~ ^{א"ה} ~~א"ה~~ אלו ודליו צננין ע"כ ע"מ חרטה לא הכניח. ב"ש ב"ש

למשנה הוא רק בגוף. הווי. (הסכות תשובה שרן ב"ה הלכה ב"ה)

הנה מצאנו בשני נבשים הדין דחכמ דוקר נדר לאפוד. ובעל

חסיד מכאן ולהבא. (ערים ס"ה). ויש ב"ה בצוג בשני דלמ והאמת חזניש.

[הראשון הוא א"ה ש"צ או מקלש קול: כיצן דבעל ואב לריכס לבסר הנדר ג"ח

במאי נוסח: מיטמא דכל אגז אגז חלק הנדר או אפוד דמאז אפוד הנדר

והשני ע"כ מחליש אתה ובכוח שנייה ק"ר הנדר יתקן. ונה כיצן דמאז

דוקר ולא השני אגל אי אנה נב"ה מיחייבות ~~לצדן~~ א"ה ח"ט וכו'.

והשני אגל הוא חזניש הוא ע"כ הדין בצדו א"ה א"ה ש"צ או חדקר קדוקר

נלוי אם הוא חותק הנדר ואפוד מכאן ולהבא או י"ל לו נח א"ה א"ה

לדקור הנדר נעניו ב"ה אכל א"ה א"ה א"ה ח"ט דמאז קדוקר ח"ה

בעל בשאר גפוסת הנדר דבה לא יקור ל"ח"ט. דמאז הוא ג"ח ח"ט קרן

נעיוט. אבל בחכמ ע"כ ח"ט דמאז כדוקר וא"כ ע"כ קרן נעיוט.

י"זא ע"כ נ"ה ע"כ ח"ט ח"ט א"ה או א"ה דמאז דוקר נעיוט הנדר

לע"כ א"ה כוח חכמ ונה א"ה דמאז ח"ט ג"ח א"ה.

ויש דוקר בשני א"ה חכמ חסיד חרטה. וה"ל (מ"ה נ"ה) א"ה ח"ט

ב"ה א"ה חרטה. ובעל קרן או חרטה.

ויש ח"ט חרטה אמת שאין בה ח"ט תשובה אמיתית אלא

ה
ז
ב
י
ת
ל

ונו... ובאמת זה הדני דמטה צריך לבחור את כוונתו ולערוך להחליט על סגור ודורג
מדעו הימנים ~~למסד~~ הוא ענין המטה כלל המורה בולם.

ובאמת הן תירל סברה זו כנורים פירק אי עלי אין פתחן בטלז דצריך
שיגורט על המדעו שדס ולקדג של ^{המדעו שדס} ~~המדעו~~ היתה דרך שלט.

יראה ^{מסויב} ~~מסויב~~ 15 דהדיקר הוא חולה על הדבר ולא קבלה על הדגו.
ולכאורה הרמב"ם כנעז בסוסיב שלמ דהא ברק ב' הלכה (לכונן גמבה) הוא
הדגש קבלה אלהא והטעם לו בחשיבות רדיון זה דחשב אלעבר דכבה.. ויסמור
הלבו שלא ידענו דוד שנתנו ידנו רצו זכנו וכו'.. וכן יתנה אל שדבר שנתנו כי
אחי סוקי נחמתי.

חולה
בולעט
קבלה.

ובאמת קשה מהרמב"ם אופי דגמי וזו היא היקר הסדר וקר ^{בראשית} ~~בראשית~~
חולה אודעם ואה"ק קבלה אלתו. דאחי.. מאת דניא פשטא לכניק ודמתי
יק וכן והי נחמתי ובוטא כמדש ^{ע"פ ד"ר} ~~ע"פ ד"ר~~ איני חושב לדבר גלוי.
(פרק א' הלכה א' ס').

וסדר
הרמב"ם
גמבה
1711
כמסד
חולה
וקבלה.

ובנתיב זה יראה דהרמב"ם הבין הש"י הזה באופן שגור השם:
דמפשי שלא הכנה קבלה אלהא חמים אנו קבלה אלהא ככלל
גורק חולה אודער. הלכך בודו כשהאיש צריך לפרט מהות המשנה
מתחיל בדיקר המשנה דהיינו חולה אודער, ואה"כ מכארי ואחי שמתן
חולה זה יש ~~ל~~ ענין קבלה אלהא ואמר "והערתם איני חושב לדבר זה
אבל המשנה הרמב"ם אלו ^{מסד} ~~מסד~~ ^{הגד} ~~הגד~~ המשנה עמי מהותו אלא כותן
אופן השם המשנה וסדרו. ובענין דודאי הוסיף מקור אל המאמר. דמחנה
מקרה של העתיד צבגו הרב. ~~הגד~~ ודנין לא נשט המשנה האמיתית, ואה"כ
משנה מדרשה ומש ~~הגד~~ חולה אודער והווי הווי קעג ובשפטי
אלה עשה המורה בדקדק. ומישה סדר הרמב"ם המשנה והדגו.

א. ה. ה. ה.

~~הנהיג את המלך ואת כל ישראל~~

הנהיג את המלך ואת כל ישראל ואת כל בני ישראל

~~אשר עשה לו~~

ויש אהרן בן גבתי והרמז אי הג שקם ולמו אהכא ואה"כ נפש גדול
זרז פס, אם למתו היו תשובה ^{כל הנסח} אשה אשה"ן לא נפש. הנהיג אותה זמן
בנו למטה ואף זמן קש סיקורו" גין התא הראשון והטני.
"ויד'ז עלו יוצד לדמותו של א-ישו לנב התא ארומ".

הנהיג
גין
הנהיג
ורמז
אשה
הנהיג
הנהיג
הנהיג
הנהיג
הנהיג

אם (הכתי"ב) הוחזק בלבוש המעש נב ממתי נכנסן שש האמת הודתו
אף דא"כ יהא שג. והנהי ככתי"ב זהא אה התחט על חטא אדם
זכא רזף את זרז פס יום מוחן ונב דירבנותי היה אה הא קינו
קבל אלהיאו. ~~אשר עשה לו~~ ~~אשר עשה לו~~ ~~אשר עשה לו~~
אכ"י
ז"י הנהיג

הנהיג

בקשו לקבוצ כפול בקש וכו' ...

פיוט, באקוב ויאתר: ~~אשר עשה לו~~ כפול בקש וכו'. ומתוך זכרון
לקבוצ ל כפול בקש. וקאתר אין שום כפול בקש הסטה
בתורה ואפילו סתומה ל"כא.

הנהיג
הנהיג

ותירם שאי אפשר אפ"ן שורה צבור.
ולמא האי פסוקא ומה לא?

השאת אריה והפני חזש חזאים ראיה חזכ זכמתי
הסכורה למה קצו פרט ויאתר, שפרט ויאתר הוא
מזרזין, וקשה לראות דאמר כל אי פרט הם
מזאנוויאת דאמר גב"ה קש" בקריאת פרטו אלו על
פסוקי זכמתי הוא הנקרא קש"י

הנהיג
זכ"י
חזש-ראי
קריאת
הנהיג
וקשה
הנהיג
הנהיג

ונראה דאפילו עפי הרהרתי אינא גילתת קין כי הפרשת
הראשונה וכפרת ויאחי אף זכרתי מצאנויות.

קין
אחיו

זכרתי ואתה וזה"ב הם גלתי ~~היה~~ מוחתים" כע"ז זקרא
פרשת אלו ולא אחיו הם מצאנויות זהא כתיב "וזכרת בס"

כי
הפרשת
הי
זקרא

ה"ז בפרשת אלו "בשכנך וקומויך" ה"ז זקרא גדג קיומך וקרא שיעי.
וכוונתי אם יקרא פרשת אחרת זכאיכא דהם עזא עלת או ~~אחרת~~
~~אחרת~~ כמו פסוק "תקדש בן אדם חכ"י זורע זמון כי אם ונו"י
זקרא ע"א זכא.

וזמנת שלא כהוה בו יאמר בשכנך וקומויך ה"ה ה"ו ויאמר חייב
גורני. ונסביר עמה.

הנה כראש מושב זקין זכירתי יציאת עליהם הוא חלקן מקדמת
על מלכות שמים. ומפני כך לא מני אתה לעלם אימתי גמנן האמת
בזאת אם בלתי פסחה קדמי. וזה נסביר ביתך דמה.

זכירתי
הי
זקרא

זאתי זה משב אחר רמז חיים זכירתי יציאת עליהם הוא חלקן
על קדמת דרו מלכות שמים וכמו שהשי (מחילה) אחתי. הניא רזי אחי כל
מקום שגמתי אני ה"י אשקובת ע מעטות

וכיון זכירתי יציאת עליהם ה"ו זין בקדמם זכירתי עהאחר הלשון
של היותי זכירתי "ככתובה" זקין פרעה של הבורה זכרא
ה"ו קיום בקדמת אחר.

ואנשי יבנה אחי הוה ע"מ זכרתי שלישי ה"ו ה"ה ה"ו ה"ו ה"ו ה"ו
פרעה לעונה "ככתובה" החשיבה וציאת עליהם וזקין עם זכירתי דק"ש
זקין. ה"ה כי אשקובת אג בזכרתי אחי עליהם ופי". וכיון זכרא כתיב
הפרשת
ה"ה רמז מצאנויות ק"ה או השכנך וקומויך
לפי ניהא אפי קדמן כל

זכירתי
הי

פרשה זאת ביה זכירת ציאת מצרים, וכמו קרי, אסקולוג, וויאמה.
 וקוצא ענושד עלי הפרשיות המאונות זכור בהם, השכר ויקומיק.
 הו זין ככתבה נמשך זוקא על פרשה אלו.
 ונצא זיש מצוב לאמו ביה פרשה אלו וזוז פרשה אחרת שיש בה
 זכירת וציאת מצרים, וזמן קטן, ויאמה" אפרה כשלישית.

הרחקם בפירוש האנויות כח, זכירת וציאת מצרים כנוי לעשרה
 ציציות. והראשם כרש"י אבה במחמתן לקמן זכירת וציאת מצרים
 היא פרשה ציצית (זאת צ"ח נהיה כעלה על פרשה ציצית). ושא, ופא
 שאלו על רש"י מהשם שאלו ^{בהיותו} הראיה טרם זכורה ש' הווי אודיעתו.
 וראיה לראשית הווי אשא זל"י: רבי אביו ^{אפרה} דאית ביה זכירת
 וציאת מצרים עי עלי זכירת וציאת מצרים אבנא, ובפירוש רש"י זמן ק"ש.
 יראה דהוא זין קדמא' זק"ש. והכן לא אנה אורג בהחלקם אצלנו כפי
 זכירתו והש"א מזכיר על ^{ורוצה לשמח} ש"י כה ואספספ סבולות.
 שיש סדרה זאת ראשונה בזכירת זמן פסק אחד זון המורה היינו
 ח"וה אגדתי ~~פסקה~~ הווי קד אשכח אמת, אגד"ש קי"ח הוציא
 אא יקרא ביה הפרשיות האחרות (אוי) (אוי).
 וזוז בסוף לדון על גוף השלישית.

הרחקם
 כרש"י
 וציאת
 הווי
 קדמא'
 קדמא'

וראיה
 עזריה

והש"א
 מזכיר

וסדרה
 היינו

Handwritten signature or scribble

כל פרשה דפסקה אשה אמן (לא) פסקיון.

יב:

בתדנית כז: ומאשה כזו נתוב כל פסקיה דפסקה אשה וקי

כל
פרשה לא
דפסקה
אשה

רב אחי רוב משומע אחי פוסק. רב אחי וכו'... גלי קריאה ור"ה דאנע חזקים.

וכן
פסקה לא
דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה

וראה דההלכה דכל פסקיה וההלכה כל פרשה שניהם היו הלכה

הכחלפה. דלאו דא אינה ענין נמשך ג. ככנה. אם נמשך אל פרשה

לא. לא. לא. אחי תר פרשה. ואם נאמר אל פסקה לא. לא. אם אחי

תר: פסקיה. וגוי תליכה כרי ככתבה כזי עם חלק פסקה דהיינו

(אמנות/מקצוע)

"מדיון יבמי לקראת" *technical work + mit* (מטעם גוס)
(וכן לר"ה ג' צלוח ימן ערובים דלאו הי פסקה לא חזא חלק פסקה לא וי"ו)

תליכה
קריאה
מה
דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה

ובקריאה התורה ג' תקנו עשרה פסקים ובלתא פירא. איך אין הכתבה

דל פרשיות אלא אל פסקים ושיך גם כן אל פסקיה דפסקה אשה אמן לא פסקיון.

וצריך להטיר מטעם אל פסקה דפסקה אשה וכו' שג' ונצאת הגוריה וכו' דאמר

אל הפוסק ~~א~~ ועם ~~ה~~ פ"ה קיד משנ" אוכל לא יאמר לפתוי וכן

דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה
קריאה
מה
דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה

בדור שבת קריאה דרז ויבי זקן יום השש" וכו'.

אבל בקריאת שחר אין הלכה בכנה. נמשך אפסקים אלא

אפרשות הלכה חר פרשה מקרה ^{היום} לז' ככנה.

ובמאשה היו אל האשה כפשה אחת קרוא לכתבה דנמשך אל

כל האשה, וכן זכי הלא. נמשך דהתם במאשה היו חר פסקה מסון ככנה

ובק"ש היו חר פרשה קריאה.

קריאה
מה
דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה

אבל כל זה קנוסד לקיום, כירוש דלא מודל מה שרש

ועתן זכי רב ומשומע היו מסון קיום קריאה הגוריה וכן כזי חסון

מה
דפסקה
אשה
תאן
מה
נמשך
הכנה

בקריאה פרשה ק"ש. וצריך להבין מנא לן דהוי איסור

ואפשר דלא הוי איסור.

האיסור

אבל מסתריא דהוי איסור וכן קרא דההויבה ראשונה.

ואי אינא איסור תמאנא קדוקי הנה:

הא שמ בקריאה דתלמוד תורה אינא דין זכנתה. ואם דין זכנ
פסק דלא פסקא מש. רבנן וכו' הוי תספון גתלמוד תורה ולקרוג גורה
לככתג שלא כגלבו איסור פוא. והיינו פא איסורו "כל דדי שנית
ב כרג אי אלה רשא דאמרו ברא ש"ה" זצ"ריק לכיוו מדון
קריאה ואי ליכא פסקן שחור כוזא ליכא קריאה וחסר בקימ קריאה הלכות
ביתו מדעם גלמוד גורה. ואין לו שום קיומים אחרים אי ליה לו לאתקומו
הנה דתלמוד גורה. והיינו האיסור.

האיסור
די
דין
כפסק
אי
אמה
רשא
לאומיו
ג"פ.

ואפשי דתלמוד גורה דא הוי גלוי בפסק ופרשש אלא כדעין.
ולפי זכ סוי אומר לומר גלי פסק היכא זאינא דנין במקרה בפסק.
ולכן מוצר לומר "ויזי דיד ויהי קוקר יום הש"ה" ~~אלא זכ בשש גלוי~~
אבל כוזא אין לומר יום הש"ה גלוי חסר אלף מהדטן וריק אומר
דומר "ויזי דיד ויהי קוקר וום הש"ה". ואם הא בחלקו בני

פסק
דאמריבא
ופסק
דבבא
דנין
א
פסק

מדעבא את הפסק "הנה אנכי בא אליך באך הדין" || געבור
ישמד השם בדבדי דמק || ואם בן יאמא דזרעם" היינו מפני
זאינא כה אי דנינים. (דיין קדושין ל). [ובאמא היו ינולים עלתן בפסק
הנה עמי חלקים חטאים זי, דהא ריבד' אמתא ופק קטן היין הפסקה
אלא אמא רל עלתן חלק כראשן א הפסק זכגוד בה "ויאמר יי אל אשכ הנה וכו"
ני סברו ד"לאמרי ינולה להכח מדנין שאתין, אבל ויאמר הוי חלק מכפסקן
המא. ולא חלק משני א הפסק "ויזי וכו'" דמה לא חלקו אמי יוצע
גתיחם גתינו לא ענג לאמרי. [ובקריאה הבורה
דאינא דין וטעמים זכתיג "ויקרא הבורה אלקים" - האדמית אפשר
צצריק כל הפסק. משאנ בקראג גלוי גלוי בדנינים.

פקהג
אמרו
דין
לפסק
דנין
הפסקה

16-18
29

הנה תמונה נכונה אשר נוסף עליה חתימה ופירושה
פסק הדין על פסק הדין.
כמו כן יש להוסיף את כל המידע הנדרש.
התאריך והשם של המעורבים.
ועל ידי כך יתברר כי אין מדובר במסמך רשמי.

16-18
29
הנה תמונה
נכונה אשר
נוסף עליה
חתימה ופירושה
פסק הדין
על פסק הדין.
כמו כן יש להוסיף
את כל המידע
הנדרש.
התאריך והשם
של המעורבים.
ועל ידי כך יתברר
כי אין מדובר
במסמך רשמי.

ואשר בדבר זה לא נאמר כלום
בפסק הדין אשר נוסף עליו
הוא כפוף למעשה המעשה.

ועל ידי כך יתברר כי אין מדובר במסמך רשמי.
התאריך והשם של המעורבים.
ועל ידי כך יתברר כי אין מדובר במסמך רשמי.
התאריך והשם של המעורבים.
ועל ידי כך יתברר כי אין מדובר במסמך רשמי.
התאריך והשם של המעורבים.
ועל ידי כך יתברר כי אין מדובר במסמך רשמי.
התאריך והשם של המעורבים.

16-18
29
הנה תמונה
נכונה אשר
נוסף עליה
חתימה ופירושה
פסק הדין
על פסק הדין.
כמו כן יש להוסיף
את כל המידע
הנדרש.
התאריך והשם
של המעורבים.
ועל ידי כך יתברר
כי אין מדובר
במסמך רשמי.

דגל מניס ומי

דגל מניס דקירות פגש פדומ... ארז עיניכס הלוחז פדומ...
ב תאור

ו ופלסו היו הרפור ע"ז ודגל מניס אומג הדקה

ב ומה ינול לביא סל-צית זאל אלזר הם הגנים המאמדים. וביור אסתה

(וצרף למז כי כי הי נגיב ובה כל למז מניס כוי י) ופל צר ב מה

יהיה הבכרל בין הרפור ע"ז ודגל מניס?

~~ויל על זכר עזר אינוה נביח~~

ויל דגל מניס היו בלי מדע וברפור ע"ז היו גיחז עמ מדע. דהא

איסור כפירה נאמרה בפסל משלף בהדבר טו ע"א. ואקנש ארז תטא

בשעג ומי ונכס אשר גרעמגוז ראב אר הי הוא משלף ומי כי דבר הי

גצה. והמי בפנדקין אמות דגה אפיקוס. ובאמר ע"ז אפיקוס ומש

הז ברשג הוא. וראב זאפיקוס הוא בלי מדע. וכל דגיה רדג אין הקב

מלרסה למדע אוף מדע ממש. ין יהיה בק איש או אש או

משבט וטקל זמאשר לקבן כונה היום מדע ב אוקיט עלפת לעדו אטאוקי

האיים ההק בן ימבם אורש פיה ראש ודענה. (זכריה ברטל וקיי)

כוהיא אס אוד היה דול מלגה זשפר ודונש ונאן בני ד"ח דקיום המלגה

ובאמר יש לעק דול מלגה לשן תלקים. באגז-ע

דול מלגה עמ
דול מלגה עמ

1: דול מלגה לא געש: הרפור מנה דגל מניס הרפור דגולת נרכ.

2: דול מלגה עשה: דול מלגה צ"צ צ"ת. מלגה ובעירת צ"א

מ'צ"ה"ס

יו א

והשאלה היא מי היו קבלת חזקת ארץ ישראל
 אצל אבותינו ולפי זה צריך לומר הפרט בין גיוס בין בליה, והפרט
 היו פרט צבתי מצדנו וזה לפי היחצא, או כמו מצדא
 במקרים קדמם נקרא עלינו מצוות ולא באופן הפשטיש קדמם
 בדמות, ולכן גיוס מצוות צבתי נהגת אצל הצבתי. צבתי נקרא
 בקרבן קדמנות והיינו פרט צבתי, אבל בליה זמן מצוות צבתי
 נהגת בין צבתי מצד אן יכול לאומנו, אצל יכול לזכור
 לשיא מצות בכל אופן שירצה. הלכה לפני מצדא גיוס היוקום של
 קדמם ובלתי פוין רק מצוות צבתי (1) מצדא. ולבסוף גם גיוס גם בליה
 היו גיוס של קדמם טבורה. כך יסגיה הרמזים:

יזון
 צבתי
 מוא
 אל
 הו
 גיה
 קדמם
 טבורה
 (המצבא)
 וו
 קדמ
 י
 מצוה

ומה בין צבתי יציא מצדא היו מצדא ובלתי הוא קדמם
 אלא קדמם מצדא טובים גמיה על ידי מצדא (קדמם) המצבא צבתי
 היו מצדא ולכן לאומנו שלנו טובים גמיה קבלת מצדא
 שנים אפילו בלי מצדא אגה. ואתר גם בליה. ופרט צבתי
 בו מצדא. ובגם מצדא קדמם המצבא אריות (קדמם)
 מצדא צבתי יציא מצדא המצבא מצדא המצבא המצבא המצבא
 פרט צבתי (מצדא) אומנו מצדא (מצדא) המצבא המצבא המצבא

